

LARTEN
CREPSLEY
EFSANESİ

LANETLİLER ŞATOSU

DARREN SHAN

2. BASKI

LANETLİLER ŞATOSU

LARTEN CREPSLEY EFSANESİ-3

LARTEN CREPSLEY EFSANESİ 3 LANETLİLER ŞATOSU

© 2014, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2011, Darren Shan

İlk baskı 2011 yılında, İngiltere'de *Palace of the Damned* adı ile HarperCollins Publishers'ın bir bölümü olan HarperCollins Children's Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

YAZAR: Darren Shan
TÜRKÇELEŞTİREN: Arif Cem Ünver
EDİTÖR: Burhanettin Düzçay
SON OKUMA: Canan Topaloğlu
KAPAK TASARIMI: Cemil Denizler
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malhköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2015 (2000 adet)
İkinci Baskı: Ağustos 2017 (2000 adet)

ISBN: 978-9944-69-940-2
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

LARTEN
CREPSLEY
EFSANESİ

LANETLİLER

ŞATOSU

DARREN SHAN

tudem

Darren Shan

Darren O'Shaughnessy, 2 Temmuz 1972'de, Londra'da doğdu. Altı yaşındayken ailesiyle birlikte İrlanda'ya taşındı ve hâlâ orada yaşamaktadır.

Darren birkaç yıl Limerick'te, bir televizyon şirketinde çalıştıktan sonra yazar olmaya karar verdi. On dört yaşındayken ilk daktilosunu aldı. Birçok hikâye ve çizgi roman yazdı. İlk başarısını on beş yaşındayken katıldığı yarışmada, bir kara mizah eseriyle elde etti. İlk romanını on yedi yaşındayken yazdı.

Günümüzde Shan'ın kitapları tüm kıtalarda, 30 ülkede bulunmaktadır ve 20'den fazla dile çevrilmiştir.

1. KISIM

“ölüm şatosu”

BİRİNCİ BÖLÜM

Oldukça tehlikeli görünen, buzla kaplı yüksek bir noktaya güçlükle tırmanan Larten Crepsley, karşısında göz alabildiğine uzanan beyaz ve sivri binlerce tepeye baktı. Bir vampir olarak geçirdiği on yıllar boyunca dünyanın birçok kısmını görmüş, ama bu kadar zorlu bir coğrafyayla hiç karşılaşmamıştı. Sarp kayalıklarla bezenmiş buzdan bir platoydu burası. İkide bir çıkan kar fırtınası, dikkatsiz birini birkaç dakika içinde kör edebilirdi. Hava o kadar soğuktu ki, aldığı her nefes boğazını ve akciğerlerini yakıyordu. Doğa düşman, yabancı ve merhametsizdi burada.

Larten başını geriye atıp delice bir keyifle uludu. Bayılmıştı buraya! Bir vampirin yaşama veda etmesi için, herhangi bir insanın adım atmaya cesaret edemeyeceği bir bölgeden daha iyi bir yer olamazdı. Berbat, yapayalnız bir ölüm bekliyordu vampiri; zaten o da daha iyisini hak etmiyordu. Acımasız bir katile yaraşır bir son olacaktı bu.

Taşımakta olduğu bebek hafifçe inilдейip, vampirin gömleği altında titredi. Larten onu rüzgâr ve kardan elinden geldiğince koruyabilmek için gömleğinin içine sokmuştu ve tek koluyla sıkıca tutarak taşıyordu. Bebeğin inildemesi ile bir

kez daha suçluluk duygusu hisseden vampir, durup gömleğinin içine sıcak hava üfledi. Oğlan keyifli sesler çıkardıktan sonra yeniden titremeye başladı.

Bebeği gemide bırakmadığı için pişmandı Larten. Onu buraya getirmek, yalnızca bir zırdelinin yapabileceği türden bir hareketti. Bebeği bir yamyamdan kurtarmak için yapmıştı bunu, ama bunun bir çılgınlık olduğunu net bir şekilde görebiliyordu şimdi. Oğlan gemide kalsaydı bir ihtimal kurtulabilirdi, oysa bu buzdan ölüm diyarında hiç şansı yoktu.

“En azından Cennet’e gideceksin,” diye fısıldadı Larten, ınsın diye bebeğin sırtını sıvazlayarak. “Benim ruhum ise orada olmayacağı için senin canını sıkamayacak.”

Öldüğünde Cennet’e gitmek her vampirin hayaliydi. Yolun sonundaki bu ödül her gece yarattığının rüyasını süslüyordu. Fakat Larten o sonsuz huzura hiçbir zaman erişemeyeceğinden emindi. Gemide aklını kaybetmiş, mürettebatı ve bebeğin anne babası da dâhil tüm yolcuları hunharca katletmişti. Evet, onlar da masum bir kızı –zavallı, sadık Malora’yı– asmışlardı belki, ama onun bir canavar olduğunu düşündükleri için (‘tıpkı benim gibi’ dedi Larten içinden) yapmışlardı bunu. Aldıkları ceza, işledikleri suça oranla çok ağır kaçmıştı.

Amansız bir rüzgâr ansızın iliklerine işleyince, bulunduğu tepenin diğer tarafından sendeleyerek inmeye başladı. Buzdan başka bir şey bulunmayan bu çorak yerde zaman kavramını da yitirmişti. Günlerdir amaçsızca yürüyormuş gibiydi; oysa tahminlerine göre henüz on iki saat falan geçmiş olmalıydı. Bir vampir bu zorlu şartlar altında uzun süre hayatta kalabilirdi belki, ama bir bebek? Larten onun narin bedeninin sınırlarına yaklaşmakta olduğunu tahmin ediyordu.

Geri dönüp bebeği gemiye götürmeyi düşündü, ama yolunu saatler önce kaybetmişti. Sahilden uzaklaşıldığında her yön birbirinin aynı görünmeye başlıyordu. Kıyıya çıkmak için kullandığı kayığı yeniden bulması imkânsızdı zaten. Onu bulsa bile, gemi çoktan uzaklaşmış olacaktı; köylerin ise nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Köyler! Burada birilerinin yaşadığına inanmak zordu aslında, ama Larten kıyı şeridinde birkaç noktada yaşam kavgası verildiğini biliyordu. Eğer bu noktaları nasıl bulacağını bilseydi, bebeği en yakın eve götürür ve gerisini orada yaşayanların insafına bırakırdı. Ama bu köyler herhangi bir yönde olabilirdi ve buldukları noktayı kestirmek imkânsızdı.

“Kaderinde benimle ölmek varmış,” diye mırıldandı Larten, dişleri takırdayarak. Turuncu saçları kar ve buzla kaplanmış, tipi yüzünden gözleri ince birer çizgi halini almıştı. “Ama son nefesimizi vermek için güzel bir yer bulacağız. En azından bunu yapabilirim.”

Larten’in tek bir amacı vardı artık: Bebeğe mezar olacak uygun bir mağara bulmak. Kendisinin nasıl öldüğü umurunda değildi; dışarıda karlara gömülebilir, cesedi yırtıcı hayvanlar tarafından lime lime edilebilirdi. Ama oğlan için cesedinin rahatsız edilmeyeceği, güvenli ve sessiz bir yer bulmak istiyordu.

Rüzgâr var gücüyle uğuldarken, hava da biraz daha soğuydu. Larten havanın daha fazla soğuyamayacağını düşünmüş, ama yanılmıştı. Damarlarında akan vampir kanı bile donmaya yüz tutmuş gibiydi. Açıkta kalan yerleri çoktan hissizleşmiş, dudakları dişlerinden uzaklaşarak yüzüne ekşi bir ifade vermişti. Yüzünün sol tarafındaki yara, soğuktan lacivertimsi bir

renk almıştı. Vücutunda diğer yerlere oranla biraz daha sıcak olan tek yer, bebeğin bulunduğu yer olan göğüs bölgesiydi.

Birden ayağı kayan Larten, az kalsın bebeğin üstüne düşüyordu; ama son anda bedenini çevirerek yanlamasına düşmeyi başardı. Bu soğuk darbenin şokuyla bir an için nefessiz kalmıştı. Bir yanı, orada yatmaya devam etmeyi ve doğaya teslim olmayı istiyordu aslında. Eğer yalnız olsaydı büyük ihtimalle böyle yapardı. Ayağa kalkıp mücadele etmekten çok daha kolaydı böylesi. Fakat bebeği düşünmek zorundaydı ve güçlkle de olsa doğrulup, yeniden ayağa kalkmaya hazırlandı.

Tam ayağa kalktığı sırada, hızla üzerine doğru gelen bir cisim ilişti gözüne. Kocaman, kar gibi beyaz ve neredeyse görünmezdi bu şey. Larten'ın hayatını kurtaran, saldırganın koyu renkli gözleri oldu. Daha önce de kutup ayısı görmüştü vampir, ama görmemiş olsaydı da bu yarattığı anında tanırdı. Kuzeyin bu uçsuz bucaksız topraklarında başka ne olacaktı sahi?

Gömleğini yırtıp şaşkın bebeği yere bıraktıktan sonra ileriye fırladı. Ayı dişiydi; Larten'ın şimdiye dek gördüğü en iri kutup ayısı değildi belki, ama dik durduğunda boyu vampirden daha uzun oluyordu. Hırpani ve aç görünüyordu hayvan. Oldukça da yaşlıydı. Hemen hemen bir saattir Larten'ı takip ediyordu. Daha kurnaz bir hayvan daha uzun süre, avı kendisini savunamayacak kadar güçsüzelelene dek beklerdi. Fakat adamın düştüğünü görünce ağzı sulanmış ve daha fazla dayanamayıp saldırıya geçmişti.

Larten, iki ayağı üzerinde doğrulup kükreyen ayının üzerine atıldı. Aslında hayvandan daha kötü durumdaydı; ama yanında koruması gereken bir bebek olduğu düşüncesi, köseye sıkışanlara has, çaresizlikten doğan bir güç vermişti ona.

Kendi başına gelecekler umurunda değildi; ama bu azılı eto-burun, bebeğin dumanı tüten sıcacık iç organları ile kendisine ziyafet çekmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Ayı kollarını Larten'a doladığı sırada, vampir de başparmaklarıyla hayvanın gözlerini hedef aldı. Tüm vampirlerin sert ve keskin tırnakları vardı, ama Larten'inkiler epeydir kesilmedikleri için daha uzun ve tırtıklıydılar. Daha ilk denemede, sol başparmağının tırnağı ayının gözüne saplandı.

Dişi ayı acıyla uludu ve başını bir sağa bir sola savurup, dişlerini Larten'ın kollarına geçirmeye çabaladı. Yaşamı boyunca acıya defalarca maruz kalmış, ama böylesini hiç tecrübe etmemişti. Açlığını unutmuştu şimdi; tek arzusu, canını yakan bu vahşiyi öldürmekti.

Larten'ın uzun süreli bir dövüğe girişecek lüksü yoktu. Ayı tek gözlü haliyle bile kısa sürede vampiri tüketirdi. Bu heybetli hayvanın işini kısa sürede bitirmediği takdirde, hem kendisi hem de bebek ölecekti.

Hedefini bulmaya çalışan sivri dişleri görmezden gelen Larten, sağ elinin tırnaklarını ayının boynuna batırdı. Hayvanın kürkü kalın, derisiyse sertti; ama vampirin tırnakları bu iki engeli de aştı ve sıcak ete batıp kan çıkardı.

Ayı kükreyip Larten'ın sırtına pençelerini batırdığı sırada, vampir de yaratığın boynunun diğer tarafındaki kürkü kavrayıp çekti ve derisinin gerilmesini sağladı; sonra da ağzını açabildiği kadar açıp var gücüyle hayvanın boynunu ısırıldı. Pençelerin sırtında açtığı yaraların acısına aldırılmıyor, bu hassas bölgeyi çiğneyerek, dişlerini sağa sola oynatarak parçalıyordu. Birden burnuna kan dolunca az kalsın kusacaktı. Ama hızla burnundan hava verip kanı boşalttı ve çenesini kürke

iyice gömerek alt dişlerini bir testere gibi sağa sola kaydırmaya devam etti.

Kan kaybeden ayının o ilk andaki kuvveti yoktu artık. Ama Larten yine de gevşemedi; kendisinin yere kapaklandığını gördüğünde harekete geçen ayının düştüğü tuzağa düşmeye hiç niyeti yoktu. Isırmaya devam etti; ta ki ayı yere yığılıp, birkaç kez titredikten sonra hareketsiz kalana dek.

Mücadele sona erdiğinde Larten nefes nefese yana doğru yuvarlandı. Kıyıya ayak bastığından bu yana ilk kez ısınmıştı. Gözleri parlıyordu ve yüzüne dehşet verici bir sırtış yerleşmişti. Bu kahrolası yerde öleceğini biliyordu; ama en azından, sayılı günlerine son bir dövüş sıkıştırmayı başarmıştı. Ayının daha genç ve güçlü olmaması üzücüydü aslında, bir vampire yaradır bir ölüm olurdu bu. Kim bilir, belki de işini bitirecek başka bir kutup ayısı bulabilirdi.

Bu sırada bebek bitkin bir halde ağlamaya başladı. Larten'a yalnız olmadığını, düşünmesi gereken başkaları da olduğunu hatırlatmak istercesine... Sonunu getirecek daha çetin bir rakibi daha sonra da bulabilirdi vampir. Öncelikle bebekle ilgilenmeli ve ona ebedi huzura kavuşacağı, cansız bedeninin vahşi hayvanlar tarafından rahatsız edilmeyeceği bir mezar bulmalıydı.

Yerde titreyen bebeğe doğru emekleyerek yaklaştı ve onu kollarına alıp yeniden gömleğinin içine soktu. Birden duraklayıp, ölü kutup ayısını süzdü. Yola devam etmek için sabırsızlanıyordu aslında, ama bir mağara bulmanın ne kadar süreceğini kestirmek imkânsızdı. Eğer bebeği son uykusuna yatıracağı bir yer bulamazsa, ona güvenli bir mezar bulma görevini yerine getirememiş olacaktı. Anlamsız bir çabaydı as-

lında; fakat Larten bunu kafaya takmıştı bir kere. Yaşamı boyunca çok sayıda yanlış yapmıştı zaten; bu son safhada o kabarıklık listeye yeni bir yanlış daha eklemek istemiyordu. Bebeği gömebileceği uygun bir mağara bulmak genel anlamda hiçbir şeyi değiştirmeyecekti belki ama onun için çok önemliydi. Bu kaybolmuşlar diyarında vampirin önemseydiği yegâne şey buydu artık.

Parmaklarını sırtındaki yaralarda –derin, ama ölümcül olmayan kesiklerdi bunlar– gezdirdiği sırada bir yandan da şimdi ne yapacağını düşündü. Tırnaklarını kullanarak ayının karnında delik açabilirdi. Ilık sıvılar vardı orada... ve ezip bebeğe yedirebileceği, sindirilmiş yiyecekler. Berbat bir mama olacağına şüphe yoktu tabii, ama bebeğin karnı doyduktan sonra şikâyet etmeyeceğini düşünüyordu Larten. Ayrıca hayvanın kürkünden hem kendisi hem de bebek için soğuğu engelleyecek bir şeyler yapabilirdi. Soğuktan korunmuş ve karnı doymuş halde, bir ya da iki gün daha yürüyebilirlerdi. Bu da, himayesindeki talihsiz bebeğe bir mağara bulması için yeter de artardı bile.

Sırtının acısıyla yüzünü ekşiten vampir, dudaklarındaki kanı sildikten sonra ayının yanına çömeldi. Hızlıca bir dua okuduktan sonra keskin tırnaklarıyla işe koyuldu ve hiç dinmeyen rüzgâra karşı koyabilmek için kamburunu çıkarıp başını iyice önüne eğdi.

Sonra, ölü ayının karnını yarıp üstünde dumanı tüten vıcık vıcık sıvıya daldırdı ellerini.

DARREN SHAN

LANETLİLER SATOSU

LARTEN CREPSLEY EFSANESİ -3

“Evet, belki de unuturum,” diye mırıldandı Larten, arkasına dönmeden. “Fakat hayatta bazı şeyler hiçbir zaman unutulmamalı.”

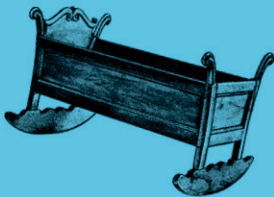
Larten Crepsley, asırlık ömrünün en büyük pişmanlığıyla yüzleşiyor. Kuzey Kutbu'ndan Paris'e, oradan Vampirler Dağı'na uzanan bu yolculukta, bir bebek, kızıl saçlı bir kadın, intikam ateşi, dünyayı kavuran savaşlar, bir vampiri bile devirebilecek tutku ve acılar ona eşlik ediyor. Efsane, üçüncü kitapla sürüyor. Kan kırmızısı ve buz gibi!

Türkçeleştiren:
Arif Cem Ünver

ISBN 978-9944-69-940-2

9 789944 699402

www.tudem.com